

Linh Hồn Con Họ Ly

Câu chuyện sau đây có tính cách Liêu Trai Chí Dị . Chuyện về chàng thổ sinh bỏ yêu tinh họ Ly khuyến dụ, đem long thông men xuyết vọng mang, những hoa phước khoi ngô, mời bạn đọc nên biết...)

Ngay xưa có một chàng thanh niên tên Đông Mong Con, người tỉnh Tô Châu. Từ nhỏ đã bỏ mọi cái lang thang khắp nơi. Chàng sống gần chỗ Nông Hoa Kinh, suốt ngày thui thui một mình chẻ ra ngoài hai lán một ngày thì tìm thức ăn ở một đầu quan gần đó . Con lại chàng thông thạo ngôi làng lại trong nhà suốt cả ngày đọc sách ngâm thơ , và mong mỏi về coi huyện bí. Vào một ngày kia, người hàng xóm gọi và hỏi nữa với chàng là có bao giờ sở loại Họ Ly Tinh, cũng sống một mình ở nơi hoang dã nữa chàng. "O," Mong Con trả lời và cười, "Con người ở trên cao thì làm sao mà sở loại Họ Ly bị nhỏ . Nếu chúng đến nhỏ là một nam nhân thì tôi sẽ gả cho chàng; con nếu là nữ nhân thì tôi sẽ mở rộng cửa và mời chàng vào." Người hàng xóm bỏ đi và dần xếp với một người bạn. Họ nhớ một vị cô nương quen biết treo qua tổng vào nhà Mong Con bằng thang cây, và gọi cửa .

Mong Con nghe thấy tiếng liền gọi hỏi, "Ai đó?" và vị cô nương liền đáp bằng giọng hoang hơn, "Tôi là yêu tinh đây!". Mong Con sở nghĩ hơn, hai hàm răng trắng khớp "lách cách" liền hỏi. Vị cô nương liền nói xong liền bỏ chạy và sang hôm sau khi người hàng xóm đến viếng Mong Con, Mong Con nói với anh ta về chuyện xảy ra tới qua, và ngờ ý chàng muốn trở về làng quê của mình thì anh ta nói yêu tinh. Người hàng xóm liền vỗ tay cười giễu cợt, bảo với Mong Con, "Tại sao anh không mời cô ấy vào?" Nên đây Mong Con mời vị cô nương bỏ người hàng xóm chột kham, thì buồn rầu lui thui vào trong nhà và tiếp tục thui thui nhỏ trốn.

Sau tháng sau đó, một người nữ trẻ đến gọi cửa nhà chàng; và Mong Con, nghĩ rằng người hàng xóm lại treo ghẹo mình, liền mở cửa ra và mời người nữ trẻ vào . Nàng làm theo; và chàng bỏ chet trần với vẻ vội thoát tục, đang nhiều thanh lịch siêu phàm, nước mũi tiên phong nào có . Với hỏi nàng là ai, nàng trả lời tên là Tàng Tố Liên, sống cách đây không xa, người họ họ chàng sống than an dật mà khí khái lịch lãm nữa nữa . Sau đó ngay nàng cùng ghé thăm và trò chuyện; những vào một tối khi Mong Con đang ngồi thở than chỗ nàng, thì một người nữ khác thành hình xuất hiện. Nghé tới Tố Liên, Mong Con bỗng thấy chao chạc, những mời chào thay đây là một vị cô nương vừa mới gặp . Nàng trẻ khoảng 15 hoặc 16, mặc chiếc áo cánh mỏng dài, và chải tóc suông , mái tóc dài theo kiểu người con gái chửa thành gia thất; mặt khác nàng có một phong thái thanh thoát, tươi tắn, nhan sắc ngọc trâm, lác nhai. Mong Con trong phút chốc ngỡ ngàng tưởng chừng nàng là Họ Ly; những nàng nói, "Thiếp tên là Chiêu Khoang Vân, và thiếp là con một gia đình danh gia, là tiểu thê con một. Nghe đồn chàng là người tài năng hoa, thì van cả phụ nên người họ họ tìm đến làm quen".

Mong Con cười, nắm lấy tay của nàng, bỗng thấy lạnh như băng nữa; và khi chàng hỏi lý do vì sao thì nàng bảo chàng rằng nàng có chứng bệnh phong hàn từ nhỏ . Rồi nàng hỏi nên nên chàng thông xuyên, hy vọng sẽ không quay ray chàng; thế là Mong Con giải thích rằng không có ai đến đây thì quay ray chàng hết cả trở có một vị cô nương khác cùng thông viếng thăm, những không thông làm. "Khi nào nàng ta đến đây, tôi sẽ đi ngay," Khoang Vân trả lời, "và chẻ ghé ngang khi nào vắng cô ấy." Rồi nàng trao cho chàng một đôi hài nhỏ có thêu hoa mai vàng, nói rằng nàng đã tổng mang nó, và bắt cô khi nào chàng lạc nó thì nàng sẽ biết rằng chàng muốn gặp nàng, nên nhớ là chàng đừng bao giờ lạc nó trốn một người lại mặt. Cảm ơn hai trên tay, Mong Con chú ý tới sở nhớ nhận của nó, gần như bằng cái bàn chân của một đứa bé, những chàng rất hai long tay man man không rời; và tới hôm sau, khi không còn ai hiện diện, Mong Con lấy đôi hài ra và lạc nó, liền khi đó thì một vị cô nương trẻ bước vào, và không ai khác hơn chính là Khoang Vân . Vay đó, bắt cô khi nào chàng mang đôi hài ra, thì vị cô nương trẻ sẽ đáp lại lời mong ước và xuất hiện trốn mặt chàng. Nhiều nay qua kỳ lại mà cuối cùng chàng cùng hỏi nàng giải thích làm sao; những nàng chẻ cười và nói là nó chẻ là sở trung hợp mà thôi . Rồi chuyện này qua chuyện nói, Mong Con bỗng long trốn dung mạo hoàn trang, mái ngai mặt phớt của Khoang Vân, ben đem long say đắm. Khoang Vân không khoi khan gì nên biết tiếng nhiều đó, nàng hay liếc mắt nữa tình, có tình chiều dư chàng. Một lần tình cô, Khoang Vân vấp té, Mong Con đỡ nàng dậy, với tình dạt thò chạm vào nhau thay xao xuyên trong long. Cả hai nhỏ bỗng long, chàng ôm nàng vát ra giường hơn nàng say đắm. Khoang Vân từ trốn nữa có tình ý với chàng nên cùng hai long trượt hết áo quan, lao vào ái ân nồng nhiệt, hết một nay sang một khác. Khi tiếng ga gay canh nam thì Khoang Vân từ giả chàng nên trở về nơi chốn cũ . Mong Con nam rui rồi trên giường, toàn thân thỏa mãn.

Vào một tối sau khi Tố Liên đến, nhìn thấy sắc diện và nói cảnh báo cho Mong Con, "Nhiều gì mà làm chàng buồn rầu thế kia ?" Mong Con trả lời rằng chàng không biết. Tố Liên thấy lo lắng cho chàng với cùng, nữa tay bắt mạch chàng, rồi chuyện này tới chuyện kia, Mong Con không kềm chế long mình nam tay Tố Liên hơn; nàng cúi đầu e lệ . Trong mắt nàng

bóng long lanh nhỏ nõc biếc, khuôn mặt nếp tuyết trắng, mám cười nhỏ hồng y . Mong Con trút hết ao quan và lao vào an ủi với Tô Liên với nhau cho đến khi thân thể không còn xuất tinh nữa thì mới thôi. Gan sáng thì Tô Liên tỏ giá và hẹn mỗi ngày sau sẽ gặp lại. Trong suốt thời gian này Khoang Văn đến thăm viếng chàng thông xuyên, và niềm nao náo cùng vui thú bên nhau đến kiệt sức. Khoang Văn không tiếc chi thân thể ngọc ngà trao hết cho chàng. Mong Con càng ngày càng thêm mê đắm, thêm mê sắc dục, hồng phúc vui may gặp . Và vào một dịp Khoang Văn hỏi chàng về người bạn kia của chàng nữa . Mong Con bảo với chàng; và rồi chàng cười và nói "Chàng nghĩ sao về việc so sánh với Tô Liên?" "Cả hai đều sắc nõc hồng tươi, chim sa ca lạn, vẻ đẹp phạm gian ít có" chàng trả lời, "không thân thể chàng thì lạnh lùng. Thôi đi!" Khoang Văn có vẻ không thích mấy khi nghe chàng nói thế , liền oa khóc lên, nói, "Cả hai chúng tôi đều toàn diện nhờ là chàng nói . Vậy thì Tô Liên qua thà là vẻ đẹp của Hàng Nga, đẹp làm sao sánh bằng.Chàng lại bảo mình đẹp lạnh lẽo nhờ bằng không nóng ấm nhờ Tiểu Liên. Đẹp chết cho rồi ..." Vì một lý do nào đó bốc nóng, Khoang Văn chờ đợi 10 ngày hết hạn của Tô Liên trở về, và nói rằng chàng sẽ lên nhìn về so sánh, và bắt Mong Con hứa là giữ tất cả bí mật . Tối hôm sau Tô Liên đến và trong lúc đang trò chuyện, chàng chợt thốt lên rằng, "Hỡi Chàng! Bao nhiêu nhưng nhờ mà chàng phải gánh chịu sau mỗi ngày thiếu vắng đẹp. Chắc chàng buồn lắm nhé." Mong Con hỏi chàng tại sao thế; chàng trả lời, "Nhìn sắc diện của chàng thay xanh xao; và nhịp mạch của chàng yếu ớt . Nếu không phải vì những nhờ thì chắc chàng trung phải ta yếu rồi ." Mong Con không nghĩ là bỏ trung yếu ta nên có tình nói rằng qua chuyện khác. Lúc ai an ủi chàng, Tô Liên chợt thay đổi là: toàn thân chàng lạnh lẽo trở lại, đông lạnh như người đàn. Khi Mong Con xuất tinh thì tiết ra hàng loạt âm khí khác lạ xen lẫn đông lạnh . Biết nhiều chàng lạnh lẽo nên cho Mong Con, chàng quyết định tìm giúp. Trong lúc đó Khoang Văn núp bên ngoài trong rừng ao quan và vẻ đẹp của Tô Liên, tỏ vẻ đang tìm diện mạo.

Tối tiếp khi Khoang Văn đến, Mong Con hỏi chàng nghĩ sao về Tô Liên. "O," chàng nói, "Thật không thể chơi đùa về vẻ đẹp hơn của chàng ta; những rõ ràng chàng là giống Hồ Ly . Khi chàng ta bỏ đi, đẹp theo dõi chàng tôi một cái hàng ở bên sườn núi . Ở đó đẹp thay chàng trút bỏ lớp áo ngoài và biến thành con hồ ly chính cống." Tuy thế, Mong Con cho rằng đây chỉ là sở ghen tuông của Khoang Văn, và không hề nghĩ y tôi nói nữa; khi chàng hai vờ thêm tôi Khoang Văn tỏ vẻ trút bỏ hết quan ao phơi bày thân thể ngọc, xanh một màu tươi. Mong Con không kìm chế được sở kham gợi của chàng lại lao vào nhục dục thỏa mãn cô thể hồng hồng bốc cháy, những lúc xuất tinh chàng thay đổi rất rõ rệt; hỏi vì sao là thế những Khoang Văn không nói . Và tối hôm sau khi Tô Liên đến, chàng quan sát và bảo, "Huynh không hề có ý nghĩ kham muôi, những có người nói chàng là giống Hồ Ly. Chính mắt chàng thấy chàng trút bỏ lớp áo ngoài ra ." Tô Liên hỏi chàng là ai nói thế, và Mong Con trả lời là chàng chỉ hỏi vậy thôi; những chàng van xin chàng nói rõ là ai và muốn chàng giải thích sở khác nhau giữa loài Hồ Ly và con Ngõi . "A," Mong Con trả lời, "Hồ Ly hứa hẹn con người cho tôi chết, và đó là một việc đáng sợ." "Chàng lại tin vào việc đó chàng!" Tô Liên sụt sùi; "và bây giờ chàng nói cho đẹp ai nữa tôi cao đẹp vậy." Mong Con lúc này chỉ nghĩ nói chàng là trò đùa, nhờ đàn da không hề ngờ đến sở quyết tâm của chàng và phơi bày ra hết câu chuyện. "Đó chính là đẹp thay huynh thay đổi thế nào," Tô Liên nói, "Chàng ta chắc chắn không phải là loài Ngõi mà có khả năng biến đổi chàng nhờ thế . Trong chàng nữa khác hẳn lúc trước: xanh xao tiêu tụy nhiều . Không nói chi thêm cả, cho tôi ngay mai, đẹp sẽ quan sát chàng trở lại diện mạo biết trạng đến." Chàng nói xong thì trút bỏ xiêm y để cùng chàng giao hoan. Chàng cố tình làm cho chàng xuất tinh hết lần này tới lần khác. Mỗi lần nhờ thế, Mong Con thấy toàn thân khoan khoái hồng tươi. Thân thể thay đổi tạo nên, vui vẻ nhờ cùng giao hoan tiếp. Tô Liên biết chàng tham lam những chỉ trách yếu rồi chấp nhận.

Hai tháng trôi qua nhanh chóng, rồi ngày Mong Con trở bệnh, Khoang Văn không còn đến thăm chàng thông xuyên vì biết chàng cha. Mong Con bắt đầu có cảm giác chán nản ngày càng tăng và yếu ớt, mà lúc này chàng cố gắng xóa bỏ đi, những đàn da chàng trở nên heo gay, chỉ an tĩnh chào long. Rồi chàng nghĩ tới trở về đất Tô Châu để sống những ngày cuối cùng ở quê nhà; tuy nhiên, chàng không thể nào chịu nổi cảnh chia lìa với Khoang Văn, nghĩ tới những niềm an ủi náo náo, nghĩ tới dung nhan kiều diễm, thân hình trắng nõn tròn trịa mà chàng không sờ; những thêm vai ngày say sưa thì chàng nam bắt đầu nam liệt. Ngõi hàng xóm biết đến chàng bệnh ra sao, thông ngay gọi nữa con trai mang thức ăn và uống tới; chàng bị với tình bắt gặp hai người đang làm tình, to mồm niềm nao náo cùng lên leo tống để ngắm; lúc đó bỗng nhiên Mong Con nghĩ tới sức khỏe sa sút và lần này tiên có sở ngờ vực tôi Khoang Văn. Thế nên chàng hỏi chàng nói tham trong bụng với Tô Liên, "Huynh thật lòng xin lỗi . Chỉ vì huynh không nghe lời khuyên mà trở nên nóng nảy này." Chàng liền nham mắt lại và nham một thời gian khá dài; và khi chàng mở mắt lần nữa thì biết Khoang Văn không còn ở đó. Sở giao thiệp của họ từ đó chấm dứt, những Mong Con trở nên học hạc tiêu tụy nam suốt ngày trên giường mong ngóng Tô Liên trở lại . Vào một ngày kia, trong khi chàng vẫn còn tống tỏ vẻ đẹp, một người xuất hiện bên hông cửa và bước xuyên qua đó.

Nó là Tô Liên; chàng nói tôi giống, mám cười và nói, "Có phải đẹp nói những việc vô lý chàng?" Mong Con không còn lời nào để biện bạch nữa; im lặng một lúc lâu, rồi thu nhận là chàng đã sai lầm, và cảm ơn chàng đã cứu mình. "Một khi chất độc đã ngấm vào ngũ tạng lúc phủ," Tô Liên trả lời, "thì cô hãy trở lại mong manh. Đẹp nên đến đây để nói lời từ

biết, và giai trở mọi nghi ngờ về sở ghen tuông của thiếp với Khoang Van." Mong Con có gõng day nhô nang lay dum một vật ô dôi gọi và tiêu trở nó đi; và nang lay nổi hai ra ném tới anh nên nên xem xét, xoay qua xoay lại. Thoang nổi thì Khoang Van xuất hiện tông hầu Mong Con gọi nang, những khi thấy Tô Liên thì nang quay hầu nhô bơi chạy, những Tô Liên nhanh nhả cắt phong giầy lụa quan chat cửa ra vào và nhông chân ngay lối thoát. Mong Con vội tay theo nang gọi tên, những Khoang Van không trả lời; lúc nổi Tô Liên nói, "Cuối cùng thì chúng ta cùng nổi mất. Lúc trước ngỗai gan tôi cho ta gay hai tôi ngỗai thanh niên này; Con bày giờ ngỗai nói sao?" Biết mình không phải là nổi thu của Tô Liên, Khoang Van cúi hầu thu nhận tôi lỗi, và Tô Liên tiếp tục nói, "Làm sao mà một cô nổng trẻ nên nhô ngỗai mà có thể biến tình yêu thành sở thu han?" Lúc này Khoang Van môi quờ ngỗai ra nắm, nhôc mắt tuôn nhô mả và van xin nổi tha tôi; và Tô Liên, nổi nang day, nên soi sang nang trở về kiếp trước...

"Tôi là con gái của tông binh triều nên, tên Khoang Van, tôi chết hoang lúc con trẻ, nhô con tam nha tôi vào mua xuan xong rồi chết. Khi tôi chết nên, linh hồn không nổi siêu thoát, lang thang khắp nơi tìm bề bạn, bong tình cô gặp chàng, tôi liền chọn chàng làm ngỗai nhông xuống cho bề bề tôi; thật tình tôi không có ý làm hai nên chàng." "Tôi có nghe qua," Tô Liên nhận mạnh, "sở mạnh của ma quỷ là giết ngỗai và cướp nên linh hồn của họ sau khi chết. Có nên vay không?" "Không phải vậy," Khoang Van trả lời, "Mỗi giao hảo giữa ma quỷ và ngỗai không cho một trong hai nổi sung sống chút nào, mà con ngỗai lại tạo nên hầu khi cách biết âm dương, tôi không cướp linh hồn của chàng, chỉ muốn ôi chung với chàng, tôi thớ sở không nên tìm một kẻ tri âm nên mang xuống cõi âm với tôi. Những hãy nói cho tôi biết, làm sao mà nhô tôi có thể kem bề bạn thân không làm hai tôi con ngỗai. Tôi là con ma không trở chủ." "Ngỗai nắm thu nhận ngỗai là ma chuyển nhập vào linh hồn của con ngỗai ?," Tô Liên nói tiếp, "Tuy ta không phải là ma, những ta chính thớ là loại Hô Ly tu lâu năm biến thành ngỗai. Những ít ra ta không hai nên chàng thanh niên này; ngỗai nên nhô, không phải yêu tình nào cùng ác nên bề vì trong giọng mau ta có sở thanh thiên."

Mong Con nghe qua lời nổi thoải của hai bề, lúc bày giờ môi biết rằng cả hai bề cô nổng trẻ nên này: một là linh hồn mà bề chết hoang, và một kia là giọng hô ly tu luyện thành ngỗai; tuy nhiên, sở sở trí ký lâu ngay, chàng không nên nói hoang sở. Những hôi thớ chàng bong yêu dân, cắt quang, và chàng bắt ra tiếng khóc hầu nhô sắp chết, rồi ngất xỉu, ba hồn mất nên con một, bày phách tan nên con ba. Tô Liên nhìn quanh và nói, "Chúng ta làm thế nào nên chàng..." Lúc nổi Khoang Van cúi hầu then thung hỏi han; và Tô Liên nói chen vào, "... nếu chàng khỏi bệnh, ta sở ngỗai sẽ lại ghen tuông." Khoang Van hạ mình xuống và trả lời, "Nếu có một bề thân ý nào có thể chữa hết bệnh của chàng, tôi sẵn sàng nên hầu thái, hỏa sẽ không làm hai nên ai cả" Lúc này Tô Liên mô một cái túi vải và lấy ra vài viên linh dược, nói: "Ta nắm nhôan trước là có ngay hôm nay này. Khi ta rời chàng là ta nắm nên tìm phởng thuốc nên giai nên; ta phải mất ba tháng trôi môi bao bề nổi linh dược gọi là Cỗ Vô Hô Hoàn Nên; những rồi không biết thuốc này có thể mang chàng trở lại sở coi chết. Chỉ có một nên cần phải làm là dùng chính bàn tay ngỗai nắm gay nên chặt nên cho chàng thì môi mong cứu khỏi. Nô là ngỗai phải dùng Hạp Tam Tinh hút hết khí âm trong ngỗai chàng ra." Lúc nổi trôi gan sang, là lúc Ngổ Nẫu Ma Diện sắp tới rồi nên linh hồn những ngỗai sắp chết, Khoang Van làm theo lời nang nói, và nắm mấy viên linh dược của Tô Liên hỏa cho vào miệng Mong Con; chàng nổi chạy trong lòng ngỗai chàng; những chàng bao lâu thì tan biến, ngỗai chàng nổi hôn trước. Khoang Van liền trút bề xiêm ý của mình và của chàng ra. Dùng thân bề áp lên ngỗai chàng, tay kê tay, chân kê chân, hai thân bề nhập nhau thành một, và dùng âm tình bao phủ lấy ngỗai chàng nên truyền nhiệt lỏng. Mong Con bong thay bao nhiêu sở khí chàng trôi theo nhông niêu hầu phong thang ra ngoài, Khoang Van mừng rồi dùng Hạp Tam Tinh hút hết vào trong; và Tô Liên mừng rồi là to, "Chàng nắm nổi cứu!" Chỉ trong thớ khắc này Khoang Van bong nghe tiếng qua vông hơn reo gọi và biến mất, Tô Liên vút chạy ra ngoài công là to, gia vô là Mong Con nắm trở về nắm Tô Châu, cho Ngổ Nẫu Ma Diện tông chàng nắm nên khỏi và linh hồn chàng sẽ nổi cứu. Ngay và nên hai nang nên chăm sóc cho chàng, và dùng miệng hút bề nên khí tiết ra sở lợi niêu hầu, và môi tôi Khoang Van nên nên giúp nang dùng Hạp Tam Tinh hút hết âm tình của chàng; sở nổi coi Tô Liên nhô là ngỗai chờ ruot, và nổi nắm an cần hiện sở.

Ba tháng sau, Mong Con khỏe han do lấy âm bề đồng ma thanh, đồng tình chàng trở nên công trang, ngay nên giao hoang cùng lúc với hai nang tiên không biết mệt mỏi; và rồi nhiều nên liền sau nổi Khoang Van nổi nhiên không tới thăm họ nữa, chỉ ôi lại giầy lát nếu có ghé ngang, và đồng nhô có nên gì phiền não. Vào tôi nên, Mong Con bong thay nang xanh xao, bề xấu thì bong nang trên tay, môi hay nang con nên hôn công rôm; và rồi nang công mình lại và nam xuống, toàn thân bắt nhông, da bề con cái bong mô và biến mất. Tô Liên nói cho chàng biết là do Khoang Van hy sinh thân bề nên truyền chân khí cho chàng mạnh khỏe, cuối cùng kiệt sức, hơn phách tiêu tan. Nhiều ngay sau, họ không con nghe tới nang nữa, và Mong Con thật buồn rầu nhô nhưng Khoang Van, chàng lấy ra nổi hai và lạc nó. "Thiếp thớng cảm nổi nói khỏi của chàng," Tô Liên nói, "Thiếp cùng nhô nang không kem." "Trước kia," Mong Con nhìn nổi hai nói, "khi huynh lạc nổi hai thì nang xuất hiện. Huynh chỉ tông nổi là sở trung hôp, những không nghi ngờ nang là hoang hơn. Và bày giờ, trôi ôi! Huynh chỉ có thể ngồi này và tông sở nang với nổi hai này trong tay. Mà không thay nang xuất hiện" Rồi chàng

khóc nhỏ nhỏ .

Lúc bấy giờ một người nữ trẻ tên là Trắc Nôn, con của một viên ngoại hoi Chu, vào khoảng 15 tuổi cũng chết hoang; và rồi nhiên song lại trong một năm, khi đó nàng bỗng dưng và rồi đi ra ngoài . Họ ưa nhau ra ngoài cửa hoang mang, ngạc nhiên và mừng rỡ khi thấy nàng song lại, lúc đó nàng nói, "Tôi là linh hồn tiêu nữ của một vị tông binh triều đình tên là Khoang Van. Có một người tên là Mong Con rất tốt với tôi, và tôi đã đi lại với hai ô nha chàng. Tôi thốt số là một linh hồn, Trắc Nôn đã chết; các người giờ tôi lại cũng không làm được gì ? Hay cho tôi đi." Có nhiều lý do ngộ vớ khi nghe nàng nói thế, họ hỏi nàng tại sao lại đến đây; những nàng chỉ nhìn lên và xuống mà không nói lời nào giải thích. Lúc đó có vài người đi về biết chuyện nói rằng Mong Con đã trở về đất Tô Châu, những nàng không tin lời.

Giả định viên ngoại rất vui muốn về chuyện này; và khi người hàng xóm của Mong Con nghe qua câu chuyện, anh ta treo qua tổ ong, và lên nhìn xem, Mong Con đang ngồi đó trò chuyện với một cô nông xinh đẹp nhỏ tí. Và khi anh ta đi vào, gây ra tiếng động thì cô nông kia biến mất, và khi người hàng xóm hỏi nhau nuôi câu chuyện, Mong Con cười đáp, "Tôi đã nói với anh rằng nếu có bắt cô cô nông nào đến đây tôi nên mời họ vào mà, ăn không nhỡ sao." Người hàng xóm bên năm câu chuyện của Trắc Nôn song lại thuật cho chàng nghe; và Mong Con, vụt chạy ra cửa, vội vã tìm nàng, phân rã thốt hổ, những tiếc thay không có lý do nào để thốt lên. Trong lúc đó Trắc Nôn, tổ ong đâu chàng đã đi xa, thất vọng nào nê, và gọi người hầu can đi lấy lại đôi giày của nàng ở chơi Mong Con. Mong Con nghe chuyện, lập tức đưa nó cho bà ta, và Trắc Nôn vui mừng nhận ra nó, mặc dù khi nàng thốt mang nhiều lần những nó qua nhai cho ban chán nàng.

Lúc đó qua hoang dã, nàng chạy đến bên giếng và ngắm mình trong đó; và thỉnh thoảng nhận thốt rằng người nàng nhập hoàn toàn không giống Khoang Van chút nào. Nàng vội báo tất cả chuyện cho lão phu nhân hay, và cuối cùng cũng thuyết phục lão phu nhân tin là nàng chính thốt là Khoang Van chứ không phải Trắc Nôn; nàng khóc suốt buổi vì nàng đã thay đổi hoàn toàn, về dung mạo cơ thể xấu hơn nhiều . Và bắt đầu lúc nào nàng tình cờ gặp Tô Liên, nàng sẽ rất là hối hận, nghĩ rằng làm hoang hơn sẽ tốt hơn làm con người . Nàng ngồi xuống và xoa xoa lên mặt chiếc hài, không ai có thể ăn uống; và cuối cùng, nàng mặc vào bộ đồ ngủ, nằm bất động, tổ ong hết tất cả thức ăn mang đến. Thân thể nàng bỗng sống lại, và bây giờ nàng đã không ăn, không chết; và rồi nàng bỏ sống to hơn, còn đôi giày cũ của nàng và thực đức nàng ăn. Rồi nàng trở chứng bệnh là ô ngoại da, trở lại tông mang; và khi nàng thốt dưng vào buổi sáng, nàng phát hiện đôi giày rách ra khỏi chân rồi xuống giếng. Cô gắng mang nó trở lại, nàng phát hiện rằng đôi giày quá rộng; rồi nàng lấy ra đôi giày cũ của Khoang Van mang thử, bỗng thấy vừa vặn với đôi chân. Thật vui mừng, nàng chạy đến bên giếng, và thấy hình ảnh mình cũng thay đổi trở lại nhỏ lúc trước về nếp của Khoang Van; vì thế nàng mau rửa mặt và thay đồ, rồi đi thăm lão phu nhân.

Mỗi người gặp nàng thì ngạc nhiên hết cỡ, không biết là ai mà đẹp nhỏ tí kia, những nghe nàng thuật lại nhau nuôi thì vui mừng biết mấy; và khi Tô Liên nghe được câu chuyện kỳ lạ đó, nàng có gắng thuyết phục Mong Con xin đến cưới nàng. Những vì cô nông đó giàu có trong khi Mong Con nghèo nàn, và rồi rằng không có cách nào khác hơn. Tuy nhiên, vào ngày sinh nhật của Trắc Nôn, tức Khoang Van biến thành, Mong Con cùng với nhiều người khác đến chúc mừng; và khi mẹ của Trắc Nôn biết ai đã đến, bà liền báo Trắc Nôn lên nhìn chàng từ phía sau tấm rèm. Mong Con đến sau chốt; và không kém chút nào lòng mình, lập tức chạy tới bên Trắc Nôn, gọi tên, "Khoang Van, Khoang Van, nàng hãy trở về cùng huynh." Mẹ nàng vui mừng cho là phải và có ý ghep nàng cho chàng, nàng mặc cô bỏ chạy vào trong; những Mong Con đã nhìn thấy nàng trước đó, rồi rằng là khuôn mặt và hình dáng của Khoang Van không chơi cái nào; chàng bắt đầu khóc, và quí lại mẹ nàng, bà đã chàng dạy không nói lời nào . Mong Con cáo từ lão phu nhân và sau đó mỗi người chú ruot từ Tô Châu đến xin lễ hỏi; kết quả là một ngày tốt lành được chọn cho hôn lễ .

Vào thời điểm đó thì Mong Con đến lễ sang nhà gái để rể dâu; và khi chàng trở về thì phát hiện rằng, thay vì ban ghep tiền nghĩ nghèo nàn thì là những tam tham nhưng được lot từ ngạch cửa vào, và hàng ngàn chiếc tiền long sang trong vôi chỗ "Song Hy" được treo lên khắp mai hiên và quanh cột nhà. Tô Liên đưa tay đi lấy có dâu nhập gia, và kéo khăn che mặt của nàng lên, phát hiện nàng vẫn là cô nông xinh đẹp nhỏ tí ngay nào, gọi, "Khoang Van, mười đã trở về". Tô Liên cũng gia nhập với đôi tan lang và giải nhận ương lý rồi giao bôi, sau đó cả ba người cùng hoang lạc trên giường tan hơn thật vui vẻ . Chờ em hoa thuan, không ghen tuông, cùng nhau và coi Mong Con là một vị phu quân tốt. Sau đó Tô Liên mời Trắc Nôn kể lại hết số tình từ ngày mất tích. Trắc Nôn nhớ lại:

"Trai qua những nhiều năm khi xa xa và chàng, mười mỗi hết được tình yêu; và sau cái ngày xa rồi thì, mười tổ ong chứng sẽ là một cô hơn các nàng mãi mãi không biết trôi dạt về đâu. Vì thế mười đi lang thang không định nơi chốn, và bắt đầu lúc nào mười thấy một tia hy vọng song con, mười nhiều lao vào tìm kiếm. Ban ngày mười núp trong tán cây và bụi cỏ, những ban đêm mười bay đi tổ ong. Và một lần nọ, mười đến trước nhà viên ngoại, ngoài cổng có khắc chữ "Chu

Viên Trang"; ôi, thay một vò có nông trẻ nàng nam trên giường chết, bầm huyết mười thay rằng có ta sanh cùng ngay cùng thàng, qua thạt là nhân tuyền thích hô; mười liên môn xác hoàn hơn nữa trở lại đồng thể." Khi Tô Liên nghe hết câu chuyện, nàng năm chiêu suy nghĩ nhiều gì rồi mong lung; và một thàng hoặc hai thàng sau rồi thì bỗng trở bệnh trầm trong một cách vô cớ. Nàng tỏ chơi tất cả các linh dược, và càng lúc càng tệ hơn, Khoang Văn và Mong Con buồn rầu không khóc nữa bên cạnh giường. Thành linh nàng mờ nhạt ra và nói, "Thiếp ước gì được song cùng chàng và Văn mười nhờ một con Ngồi nên thiệp san sang hy sinh 500 nam tu luyện để lật đổ. Nếu có duyên thì chúng ta sẽ tổng phụng vào 14 năm sau." Khi nàng đột ngột, linh hồn cùng lìa khỏi xác, và tất cả chiếc con lại cái xác của con chon. Tuy thế, Mong Con vẫn mai táng nàng hoang vắng lẻ loi nghĩ rằng nếu nhờ con ngời.

Lúc bảy giờ vô chàng không có con, nàng mong ngóng; và một ngày kia, ngời hầu chạy vào và nói, "Có một lão bà ở bên ngoài dẫn một đứa bé gái ga ban." Vô của Mong Con cho vô ba vào; và vừa trong thay mặt đứa bé gái, nàng nói to kinh ngạc, "Tại sao có bé lại giống hết nhờ Tô Liên!" Mong Con bên nhìn có bé, và không con chơi cái gì, qua thạt là có bé giống y vò có nhân. Lão bà nói có bé 14 tuổi; và khi hỏi gia cả ra sao, thì bảo rằng chẳng muốn có bé được nên nông tởa và rồi song qua ngay, không bỏ chết rồi. Thế là Mong Con trả một gia tốt cho lão bà; và vô chàng, dẫn đứa bé gái vào thờ phụng. Rồi nàng bêu cam có bé, hỏi và cớ, "Em có biết tôi không?" Có bé nói là không biết; sau rồi có bé nói tên là Quan Liễu Nê, và cha của có bé là một thống gia ở Giang Nam, đã chết ba năm trước vì bạo bệnh. Gặp được lão bà cứu vớt và trời đất về đây.

Vô Mong Con liên tín toàn thôi gian mà Tô Liên chết vừa đúng cách đây 14 năm; và, nhìn có bé không khác nào trong bát cổ cổ chẳng hay lời nói, vô nhẹ vào đầu có bé, nói, "À, em gái của tôi, em đã hòa hiệp tham chung tôi trong 14 năm, và em đã giữ được lời hứa." Có bé nghe nói thế bỗng nhớ lại một giấc chiêm bao, và thốt lời kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào vô của Mong Con xúc động. Chính Mong Con, lúc này đã trạc tuổi trung niên, cũng cõng to và nói, "Giống nhờ mạch nước đã trở về nguồn xưa...Tot làm tốt làm!"

"Bảy giờ tôi đã hiểu," có bé khóc lóc nói; "Em nhớ lại lời mẹ nói rằng: khi em sinh ra em không thể nói chuyện được; và rồi, bỗng rằng em bỏ ta mà quy âm, hỏi cho em uống chu sa (mau cho), thế là em quên tất cả các chuyện xưa kia, quên lời hứa hẹn. Có phải đây là giấc chiêm bao, em mộng qua, chờ đây chắc là chờ Khoang Văn ngay nào, ngời đã nhập xác vào Chu Trắc Nôn đây mà" Thế là hỏi chuyện về những thàng ngày xưa kia, nhắc lại bao kỷ niệm, vô những giọt lệ hạnh phúc; những khi hiệp thôi gian giới mọi, Trắc Nôn giải thích rằng vô chong nàng có thói quen hàng năm tham viếng và cúng vái trên mộ của Tô Liên. Có bé đáp rằng có sẽ cùng đi với họ; và khi họ đi tới mộ thì phát hiện khắp nơi vùng vãi, và chiếc hom cây đã bỏ tung nạp. Ôi rồi có bé xông trang của con chon.

"Tô Liên và mười," Trắc Nôn nói vô chong, "đã có số liên hệ mật thiết vô nhau ở hai cõi âm dương, qua là duyên số. Nay mọi đã vô, at do trời định. Hãy để cho chúng em không tách rời, chọn bỏ xông em ở đây vô bỏ xông nàng." Mong Con động lòng, và lên kinh thành tìm kiếm bỏ xông của Khoang Văn đem về và chon cùng vô bỏ xông chon Tô Liên; sau rồi cả ba ngời lên núi song an đặt hạnh phúc bên nhau. Trong ban bé và ba con dong họ, hay tin câu chuyện là kỳ, tụ họp vòng quanh nam mộ trong trang phục nghi lễ hiệp viếng thăm và dâng một mồi tri âm của ba ngời, và nam nay qua năm khác phong tục rồi vẫn con giữ tới ngày nay vào mồi ngày rằm.

Hết

Kinh Bích Lành

Vai đóng tam sở: Hầu hết chúng ta đều nghe qua câu chuyện hồ ly tinh, nói về con chon tinh tu lâu năm biến thành ngời. Nói đến đây thì phải nhắc tới cái tên Nhạc Kỳ cũng là con chon tu luyện thành ngời dư dả và sai khiến vua Tru Vôông làm cho cảnh rồi làm than, oán hận ngút trời, những bà Tề Cang, là một vò quan trung thành, tởa cao Nhạc Kỳ và giết chết hết giống họ chon của Nhạc Kỳ. Vì mọi thù cả giống họ bà thiếu chết, Nhạc Kỳ gia họ ga phải bắt Tề Cang đang trai tim (chín ló), an thì mới khỏi; và Tề Cang vì trung thân, đành mọi tìm ra đường. Các bạn nào chớa biết thì con hồ ly nghĩa là con họ và con ly: cả hai đều là giống chon.

Câu chuyện trên cho thấy tuy là loài chon tinh hay ma quỷ đều có tốt, có xấu. Cũng giống nhờ con ngời vay cùng có kẻ thiện, ngời gian. Nói chung, chúng ta phải biết song cho phải nào làm Ngời để kiếp sau luan hỏi sẽ được quả báo tốt. "Ồ hiện thì gặp lạnh" con "gieo gió thì gặt bão" là thế